Jacobus <de Voragine>: [Legenda aurea] Legenda sanctorum seu Historia longobardica
[Köln: Ludwig von Renchen], [ca. 1486] Seite 92

tos ĩuẽniam qui tribuant mihi. iste mendi
cans si a me non acceperit que ei possum e/
tiam de alieno tribuere si mortu⁹ fuerit a q̃
eius aĩa requiret. Nolebat in hijs lapidi/
bus pecuniã effundere qui cũ hac terra ⁊ s̃
nequã seculo transituri sunt. sed in viuis la
pidib⁹ qui voluũtur sup̱ terrã. de quibus ĩ
apocalipsi Johãnis. Ciuitas regis mag/
ni extruitur Exceptis festis diebus vix ole
um in cibo accipiebat. vt ex hoc vno exīsti/
maretur quid de vino et de legumine ⁊ de
piscibus ac lacte et melle et ouis ⁊ reliq̃s
que gustu suauissima sunt indicaret. ĩ qui/
bus sumendis quidã se abstinentissiõs pu
tant. ⁊ si ventrem hijs ingurgitauerint: vi
tam pudicicam suspicantur. Noui susur
ronẽ quendã quod genus hoim̃ p̱niciosũ
est quasi beniuolũ nunciasse: vt pre nimio
feruore virtutũ quibusdã videret̃ insana.
vt cerebrũ illius diceres confouendũ Cui
illa rñt. Theatrũ facti sumus mũdo ⁊ ange
lis ⁊ hoĩbus. Nos stulti ꝓpter xp̃m. sꝫ qḋ
stultũ est dei saienpti⁹ est hoĩbus. Post vi
rorũ monasteriũ qḋ viris tradiderat gu/
bernandũ plures virgines: quas ex diuersꝭ
p̱uincijs ꝯgregauerat tam nobiles q̃ꝫ me/
diocres ⁊ infimi generis in tres turmas
ac monasteria diuisit ita dumtaxat vt ope
re ⁊ cibo sep̱ate psalmis ⁊ oroĩbus iũgerẽ/
tur. Jurgantes inter se sermone lenissimo
federabat. Lasciuientẽ adolescentularum
carnẽ crebris ⁊ duplicatis frangebat ieiu/
nijs. malens eis stomachũ dolere q̃ꝫ mẽtẽ
di. Mũdiciam corp̱is atq̃ꝫ vestiũ aĩe esse
immũdiciã. Et qḋ inter seculi hoĩes vel le
ue putatur vel nihil: hoc ĩ monasterijs gra
uissimũ dicebat eẽ delictũ. Cũ alijs lãguẽ
tibus large preberet oĩa: ⁊ esum quoq̃ꝫ ex
hiberet carniũ. sed q̃ñ ipsa egrotabat: sibi
non indulgebat ⁊ in eo inequalis videbat̃
q̃ꝫ in alijs clemẽtiã in se duriciã ꝯmutabat
Referam qḋ exp̱tus sum in mẽse iulio hec
feruentissimis estib⁹ incidit in ardorem fe/
bris. ⁊ post distemp̱atõem diuina misera
tione respirasset et medici suaderent ob re/
fectionẽ corp̱is vino eẽ opus tenui ⁊ p̱uo.
ne aquã bibens in idropisim verteret̃. Et
ego clam beatũ ep̃m Epiphaniũ rogarem
vt eam moneret imo compelleret vinũ bi/
bere. illa vt erat prudens et sollertis ĩgenij
statim sensit insidias et subridens. meũ eẽ
qḋ ille diceret intimauit. Quid plura Cũ
beat⁹ pontifex post multa hortamenta exissꝫ
foras querenti mihi quid egisset rñt. Tan
tum perfeci vt seni hoĩ pene p̱suaserit ne bi
bam vinum: In luctu mitis erat ⁊ suorũ
motibus frangebatur maxime liberorum.
Nam in viri et filiorum dormitione sp̱ pe/
riclitata est. Et cũ os stomachũq̃ꝫ signaret
⁊ mentis dolorẽ crucis niteretur impressi/
one lenire sup̱abat affectum. ⁊ credulam
mentem parentis viscera consternebant.
animoq̃ꝫ vincens fragilitate corp̱is vince
batur. Scripturas sanctas tenebat memo
riter. ⁊ cum amaret hystoriam et illã verita
tis diceret fundamentũ: magis sequebat̃
intelligentiam spũalem. ⁊ hoc culmine edi
ficationem anime protegebat. Loquor et
aliud quod forsan emulis videtur incredu
lum. hebream linguam quam ego ab ado/
lescentia multo labore et sudore exp̱te di/
dici ⁊ infatigabili meditatione non desero
ne ip̃e ab ea deserar. discere voluit ⁊ conse
cuta est: ita vt psalmos hebraice caneret. ⁊
sermonem absq̃ꝫ vlla latine lingue propri
etate personaret. quod quidem vsq̃ꝫ hodie
in sãcta filia eius Custochio cernim⁹ Huc
usq̃ꝫ prosperis nauigauimus ventis. ⁊ cris
pantia maris equora lambens carina sulca
uit. Nunc ĩ scopulis occurrit oratio Quis
enim siccis oculis posset paulam narrare
morientem. Incidit in grauissimam vali/
tudinem immo quod optabat inuenit: vt
nos desereret ⁊ domino plenius iungere
tur. Quid diu differo et dolorem meũ in
labijs ĩmoderando facio longiorem. Sen
tiebat prudensissima feminarũ adesse mor
tem. ⁊ frigescente iam parte corporis at/
q̃ꝫ membrorum: solũmodo anime tepo/
rem in sancto ⁊ sacro pectore palpitare Et

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-146/0091
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG